

1987 formåede Statens Konfektion at give et underskud på 1,6 mio. kr. (jf. statsregnskabet for 1987). I 1988 blev det til et overskud på 1 mio. kr. I 1989 et overskud på 2 mio. kr. og 1990 er budgetteret til at give et overskud på 1,6 mio. kr. For indeværende år påregnes et overskud på 3,1 mio. kr. og ifølge finansloven for 1991 påregner man, at overskuddet skal stabilisere sig på ca. 2 mio. kr. i årene frem.

Overskuddene fremkommer ud fra en omsætning, der i 1991 er budgetteret til ca. 100 mio. kr. Indtægter på 115,1 mio. kr. og udgifter på 112 mio. kr. En opgørelse fra 1987 viser, at Statens Konfektion har omsætningsaktiver for 78,1 mio. kr. og bygninger, maskiner og inventar for 22,4 mio. kr. Hvilket giver aktiver for i alt 100,5 mio. kr.

E) Politisk status

Da landet i 1982 fik en borgerlig regering, var et af løfterne, at der skulle ske en reduktion af den offentlige sektor. Regeringen pegede på privatiseringer som et middel til at få flyttet aktiviteter fra staten til den private sektor. Nuværende finansminister Henning Dyremose stod i spidsen for et udvalg, der havde til opgave at pege på privatiseringsmuligheder. I forbindelse med finanslovsforhandlingerne i 1983 blev det besluttet, at Kryolitselskabet Øresund A/S skulle privatiseres. Det skete også, »århundredets aktiehandel« blev gennemført og staten fik derved 712 mio. kr. i kassen.

Politikere og debatdeltagere fra venstrefløj og langt ind over midten i dansk politik formåede dog at afspore privatiseringsdebatten med skræmmebilleder. Privatiseringer blev fejlagtigt gjort synonyme med afskedigelser og angreb på den såkaldte velfærdsstat. Det blev for meget for regeringen, og privatiseringsarbejdet gik derfor i stå. Dyremoseudvalgets rapport blev begravet, og regeringen opgav foreløbig privatiseringerne.

I november 1988 havde daværende finansminister Palle Simonsen brug for at få strikket et borgerligt flertal sammen om en række ændringsforslag og følgerlove til finansloven for 1989. Fremskridtspartiet offentliggjorde som det første parti et »Privatiseringskatalog« den 8. december 1988. Dagen efter, den 9. december 1988, blev der indgået et forlig mellem bl.a. regeringen og Fremskridtspartiet. Forligets væsentligste punkt var etableringen af en privatiseringspulje. Regeringen havde allerede i finanslovsforslaget for 1989 reserveret 1 mia. kr. til privatiseringsindtægter og 500 mio. kr. til udbudsprivatiseringer (udliciteringer). Forliget indebar, at der i 1989 skulle privatiseres for mindst 2 mia. kr. og yderligere 1 mia. kr. i 1990.

Udbudsprivatiseringerne blev fastholdt på 500 mio. kr.

Til behandling af de enkelte privatiseringsprojekter blev der nedsat et privatiseringsudvalg med repræsentanter fra de 6 forligspartier (Konservative, Venstre, Fremskridtspartiet, Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti).

Jørgen Grønnegaard Christensen har i Weekendavisens leder den 5. januar 1990 udpeget dette forlig og Fremskridtspartiets indsats som tidspunktet, hvor privatiseringerne blev taget ud af mølposen og gjort til praktisk politik igen.

I regeringens finanslovsforslag for finansåret 1989 var der afsat 1 mia. kr. til privatiseringer. Regeringen nævnte bl.a. følgende virksomheder som privatiseringsvelegnede: Statens Bilinspektion, Byggeriets Maskinstation og Statens Konfektion. Morgenavisen Jyllands-Posten citerede den 20. april 1989 daværende finansminister Palle Simonsen for, at Statens Konfektion ville blive sat til salg. Regeringens privatiseringsudvalg fik i juni 1989 besked om, at Statens Konfektion blev undersøgt med henblik på salg, og at Den Danske Bank havde undersøgt virksomheden med henblik på salg. I september 1989 afholdt daværende finansminister Palle Simonsen en privatiseringskonference for Folketingets Finansudvalg. Det fremgik af konferencematerialet »Offentlig eller privat?«, at Statens Konfektion var blandt de virksomheder, regeringen prioriterede i forbindelse med privatiseringer.

I marts 1990 kunne Børsen imidlertid oplyse, at Socialdemokratiet havde anvendt forsvarsforliget til at nedlægge veto mod en privatisering af Statens Konfektion. Børsen skrev bl.a.: »... Det eneste, der her tegner til en 100 pct. privatisering, er Statsanstalten, og, når Socialdemokratiet omsider opgiver sin sikkerhedspolitiske modstand, klædefabrikken.«

Venstres nuværende boligminister og tidligere formand for Finansudvalget, Svend Erik Hovmand, skrev i en artikel i Børsen den 30. oktober 1990: »Det er derfor, vi siger: Hvorfor skal staten producere småkager og marcipan, som tilfældet var, indtil vi solgte Kryolitkoncernen? Eller hvorfor skal staten sælge forsikringer, som tilfældet var, indtil vi solgte Statsanstalten?«. Han fortsætter: »Der kunne også nævnes talrige eksempler på opgaver, der med fordel for skatteborgerne kan overdrages fra offentligt til privat regi.« Det er helt rigtigt set af Svend Erik Hovmand, og hans oprensning af opgaver, som ikke med sund fornuft kan fastholdes på statens hænder, kan udvides med Statens Konfektion, så »hvorfor skal staten producere tøj?«